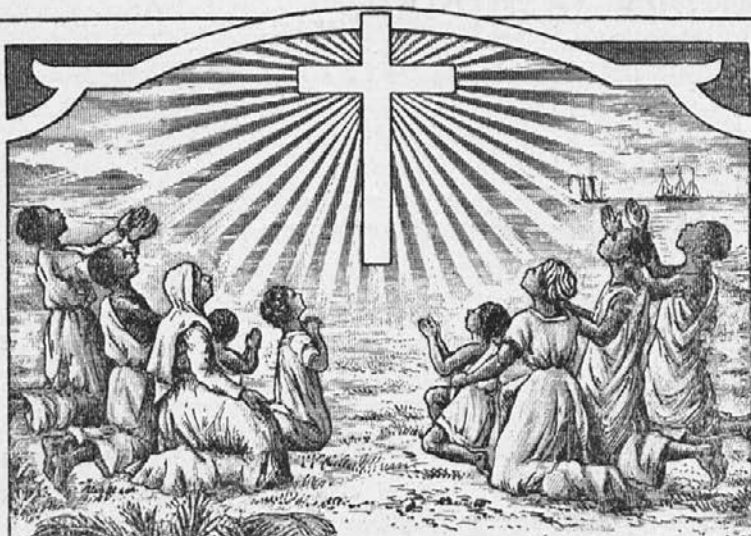

Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

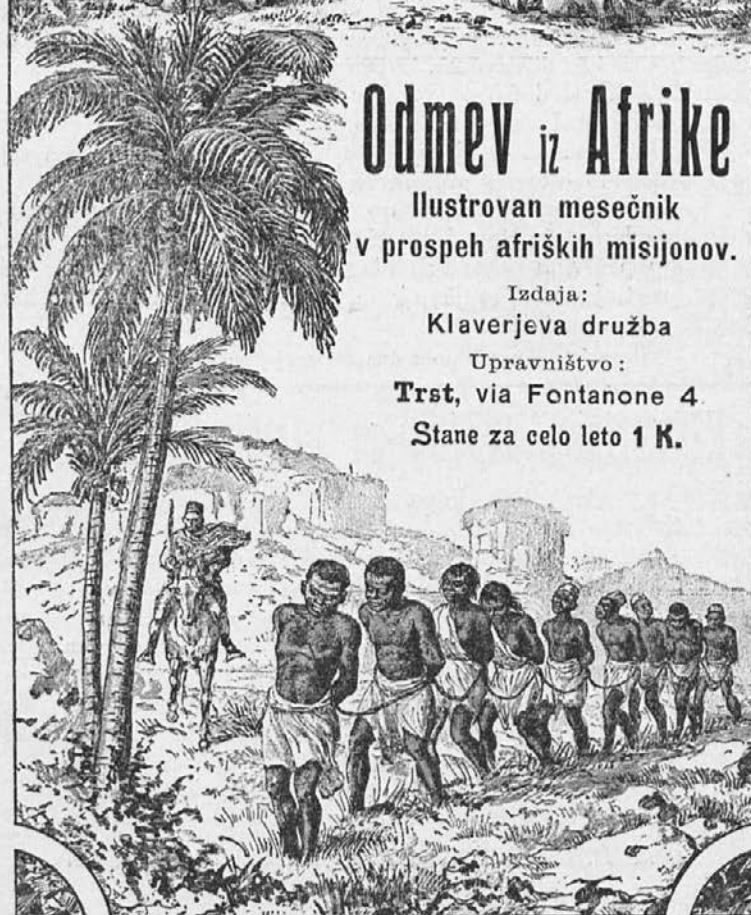
Izdaja:

Klaverjeva družba

Upravištvo:

Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v
jeronim in v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za
celo leto **1 K.** Naroča se pod naslovom: Družba sv. Pe-
tra Klaverja, **Trst,** via Fontanone 4. — Oddajalnica
družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóchowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebinska številka meseca Sušca.

Glas iz Vatikana. — Misijon v Spodnjem-Zambezju. — Nem-
sko-južna-Afrika. — Sužnjev škapulir. — Kratka misijonska poročila.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožno vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni
z Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska
Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

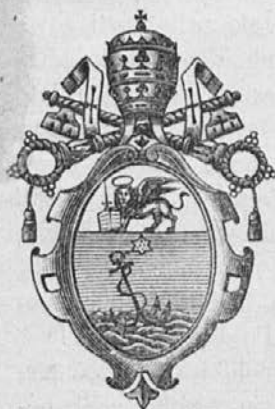
Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravišтво: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto I K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
všč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Naše bralce bode gotovo razveselilo pismo, ki nam
je došlo iz Vatikana kot odgovor na vezane letnike
1906. našega „Odmeva iz Afrike“ in „Afrikanke
knjižnice“, katere je blagovolil v našem imenu po-
kloniti sv. Očetu preuzv. kardinal Merry del Val.

Glas iz Vatikana.

Št. 21585

Rim, 14. Januaria 1907.

Vaša Visokorodnost!

S posebnim veseljem je sprejel sv. Oče
letnike „Odmeva iz Afrike“ in „Majhne Afri-
kanske knjižnice“, katere izdaja mnogozaslužna in delavna „Kla-
verjeva družba“ v prid afrikanških misijonov.

Pri tej priložnosti je sv. Oče zopet izrazil svoje popolno pri-
znanje za izborna delovanja Klaverjeve družbe v verskem in nra-
vnem oziru, one družbe, katero Vi tako uspešno in marljivo vodite.

Zahvaljujoč se Vam za ljubeznivi dar podeljuje Vam in vsem
onim, kateri povspešujejo na korist in napredek Vaše družbe, v

znamenje svoje naklonjenosti od celega srca svoj apostolski blagoslov.

Zahvaljujem se Vam za poklonjeni mi letnik „Odmeva iz Afrike“ in z izrazom najodločnejšega spoštovanja sem

Visokorodni gospej grofici

Vaš udani

M. Ter. Ledóchowska

R. CARD. MERRY DEL VAL.

Glavna voditeljica družbe

sv. Petra Klaverja, Rim.

Misijon v Spodnjem-Zambeziju.

Očetje družbe Jezusove.

Boroma, 10. Malega travna 1906.

Vsakovrsno gorje: bolezni, lakofa, vročina.

Zopet trkam pri Vas, da naprosim Vaše materino srce v prid našega misijona v Boromi; upam da mi bo izprosil dobri sv. Jožef, to milost da moja prošnja ne bo odbita.

Kot oskrbnika tega misijona mučijo me velike skrbi, ako premišljuje njegovo denarno stanje. — Pri taki priložnosti govorim takole sv. Jožefu: „Glej, ti naš dobri varuh in oče, kako hitro zginja denar in nobenega ni, da bi ga nadomestil. Več kakor leto je že, da dobivamo zelo malo miloščin, in že čez pet mesecev nismo imeli nobenih štipendij za sv. maše. — Naše podjetje raste, ali z njim tudi izdatki. Zato sem sklenil na čast sv. Jožefu storiti skrajni korak in sicer v devetdnevnici za praznih varstva sv. Jožefa, ki je velik praznik v Boromi.

Zbral bom malo število naših otrok, da bodo klicali na pomoč: „Daj nam kruha“, kajti Gospod pravi: „Pojdite k Jožefu!“

Vse naše postaje se nahajajo v sličnem položaju. Že več mesecev nimajo več štipendij za sv. maše, kar je vendar velik pomoček v podporo našega podjetja.

V zadnjih tednih so nam dali cerkveni obredi postnega časa dovolj dela.

Imeli smo tridnevno, vsaki dan tri pridige za dečke, deklice, moške in žene. Zelo nas tolaži, ako vidimo kako pridno prihajajo in kako verno sledè naš poduk in kako skrbno se pripravljajo na velikonočno sv. spoved. To je velika tolažba sredi skušenj in bitko-

stij, katere nam ne izostanejo. — Naš dobri superior o. Hiller, ima že cel teden mrzlico, ki neče prenehati. Postaral se je že — 24 let v zambezijskem misjonu, to ni malenkost.

O. Merleau nas bo kmalu zapustil da se malo odpočije v Evropi. Upam, da Vam bo ustmeno pripovedoval o našem misjonu.

Misijon v Zumbo je zadnjič mnogo zgubil s smrtjo br. Franca Megens. Prišel je l. 1902. z menoj tu sem, preselil se tedaj že čez štiri leta v večnost. To je tretji od štirih misijonarjev, ki so prišli z menoj tu sem; dobili so pač že v večnosti svoje plačilo. Ker so mi živci zelo opešali, sem upal da se vrnem letos v Evropo, ali drugi ki so še bolj potrebni kakor jaz, morajo najprej na pot. Ako me Bog še živega ohrani pridem drugikrat.

Letos imamo zopet lakoto. Dež je prišel zelo pozno, in ko je mapira jel poganjati in potreboval dežja, bila je suša in solnce je vse uničilo. Upamo, da ne bo take lakote kakor je bila pred štirimi leti. Vi si ne morete misliti, koliko skrbi da dela čas dežja ubogemu misijonarju. Ali pride dež ali ne? Ali bo zadosti dežja? Od srede septembra do sedaj smo trpeli neprestano vročino kot žrjavico. Ne spomnim se na kaj podobnega, nisem vedel kam bi se obrnil. Toda tudi to spada med žrtve našega življenja, ali zagotovim Vas, da je zelo hudo. K sreči smo imeli v raznih krajih dobro žetev in smemo upati, da bodo naši mnogoštevilni otroci imeli dovolj kruha. Ali mi moramo pomagati kristjanom in pa zamorcem iz dežele.

O. Hiller nam je rekel zadnjič: V Evropi se bodo zelo čudili, da vedno upijemo „lakota!“ in da naša pisma zmeraj isto pripovedujejo.

In vendar moram reči, da je žalibog res tako. Vsako leto ista skrb, od kod kruha za toliko ljudi.

Čudna zemlja ta Zambezi. Zambezi se je že sedaj tako osušil, voda tako hitro upada, da se vprašaš ali bo mogel naš mali parobrod še voziti v začetku junija, med tem ko smo vozili lansko leto še koncem septembra po njem. Povsod je nedostajalo dežja, reka ni dobila dovolj pritokov in zato nam bo vedno primanjalo vode.

Mnogo belih mož pustoši sedaj okraj Teté, iščejo zlato in bakreno žilo. — Naš poduk v katekizmu, ki smo ga morali pretrgati radi dela na polju bomo zopet pričeli po Veliki Noči, in tako upamo da pomnožimo zopet število kristjanov. Končano, in da

dobro končam to svoje pismo, upam da Vam bo sv. Jožef v prid svojega misijona v Boromi, kaj na uho povedal, in da bo Vaš odgovor tolažba za nas vse, posebno pa za ubogega oskrbnika te postaje, katerega prazna mošnja preveč teži.

Z zagotovilom da se vsaki dan pri sv. maši iskreno spominjam drage mi družbe sv. Petra Klaverja, sem

Vaš hvaležno udani
O. Z. H. VOLLERS ST.

NEMŠKO-JUŽNA-AFRIKA.

Popravljanje razdejanih misijonskih naselbin.

Naj navedem tukaj pismo milostljivega škofa in benediktinca Spreiter-ja datirano s 15. avg. prošlega leta, katero nam je presvetli škof poslal z Militema; v tem pismu razpravlja o sedanjem stanju nekdanj tako slovečih misijonskih postaj v imenovanem vikarijatu. Daj Bog da bi se ti na novo ustanovili tudi s pomočjo dragih čitateljev.

„Komaj sem 16. jul. došel v svoj misijonski okraj Dar es-Salaam, pa se od 31. istega meseca že zopet nakajam na potovanju. Globoka žalost me je obdala, ko sem se spomnil mojega prednika, blagopokojnega škofa Kasijana Spiess-a, ki je pred letom ravno istega dne in ravno v isti smeri odpotoval ne vedoč, da se ne vrne nikdar več. 2. avgusta v ranem jutru priplul je naš parnik v mestece Lindi, kjer se je nas slovesno sprejelo. Naslednjega dne udaril sem jo z o. Leonom Lang-om v notranje kraje te pokrajine in v kratkem času sem s svojim spremljevalcem že stal pred razvalinami nekdanje misijonske postaje Nijangao. Le ena hišica, kjer so stanovale sestre, je še ohranjena, drugo leži vse podrto in zasuto pred teboj. Težko, zelo težko mi je bilo pri srcu, ko sem se bližal tem ostankom nekdanj tako cvetoče misijonske postaje.

Gotovo ni bilo mogoče pričakovati, da bi nas tukaj razkrojeno živeči kristijani počastili s slovečim sprejemom, kajti našega prihoda ni nihče slutil. V imenovani hišici č. sester smo prenočevali. Naslednjega dne, bila je nedelja, opravil sem službo božjo, med katero sem v kratkem govoru opozoril navzoče na sv. evangelije, ki nam poroča tudi o dogodbi, kako se je „Kristus jokal črez Jeruzalem“; to se mi je zdelo namreč za ta kraj zelo umestno.

Vsakdo si lahko misli, da sem obiskal tudi usodepolni kraj, kjer so izdihnili svojo mučeniško dušo o. Leo, br. Ciprijan in s. Valburga. Da bi dobili ostanke imenovane mučenice, vkljub največjemu trudu se nam ni posrečilo. Več kot tri mesece po njeni smrti se nihče ni približal tistemu kraju; gotovo so si med tem časom z mučnikovimi ostanki hijene ali druge divje zveri vmirile svoj

Dva krščanska zamorčka iz plemena Somali.

lačni želodec. Dva črnca sta mi pripovedovala, da sta obiskala Valburgo ravno ko se je ustreljena borila s smrtjo, da sta dalje dobila od nje nekoliko steklenic vina za o. Leona, kateremu sta tudi dotične steklenice odposlala. Ko sta se vrnila, bila je že

mrtva; nato sta oba iz samega strahu, brez da bi truplo, zakopala, zbežala.

Druzega dne, pondeljek, sem odpotoval iz Nijangao v Militimo, odkoder vam pošljem to pismo. V tukajšnji bližini mislimo ustanoviti novo naselbino. Prej pa moramo združiti postajo Lukuledi z Nijangao in sicer deloma zaradi tega, ker Lukuledi leži v zelo neugodnem kraju, deloma tudi vsled primanjklaja na osebju in denarju. Sicer so tudi prebivalci Lukuleda s tem načrtom večinoma zadovoljni. Izrazili so se že in sicer ravno njih starešine takozvani Vakubva, da so pripravljeni nam slediti. Na postaji Nijangao-Lukuledi bo šola in kapelica, v kateri se bo vsaj enkrat v mesecu opravljalo službo božjo.

Od tukaj kratke pol ure je oddaljen prostor nove postaje. To je grič, kateri leži pred Ndanda-goro. Pod gričem dere potok, ki je po njem imenovan. Nova postaja se imenuje torej Ndanda in je posvečena sv. Trem Kraljem. Na današnjem prazniku sem to posvečenje dokončal. Pri treh skupaj zaraščenih drevesih sem bral na prostem sv. mašo, h kateri je prišlo okolu 300 ljudi. Prostor sem blagoslovil. Drevesa se bode posekalo in prostor osnažil. Za Božič upa vodja nove postaje o. Leo Lang stanovati že v novi ilasti hiši.

Bodočnost mi dela težke skrbi, ker darovi le redkoma dohajajo. Stroški so cenjeni okolu 150.000 mark, in nove postaje se mora trdneje in močnejše zgraditi. Stanejo torej nove več kot stare, in lakota stoji pred durmi..."

Sužnjev škapulir.

Povest iz črnega dela sveta.

Od Aleksa Halke.

Qjubi! slédi mi enkrat daleč čez domovinske meje, daleč čez morje v notranjo Afriko. Tam, v lepem na palmah bogatem kraju, v bližavi velikega jezera, so katoliški misijonarji iz reda belih očetov ustanovili misijonsko postajo. Plot, lesen zvonik, cerkvice in visoki misijonski križ v sredi dvorišča označujejo ta miren kraj že od daleč. Navadno vlada tam v toplejših urah dneva skoro grobna tihota; večina misijonarjev z njihovimi črnimi gojenci nahajajo se na misijonu, ki ga obdajajo rajžove in turščine njive, katere morajo obdelovati.

Ta dan pa, v katerem naša povest začenja, zdi se, da so v misijonski postaji od navadnega dnevnega reda odstopili. Dvorišče je z misijonarji, gojenci in zamorskim ljudstvom iz sosednih krščanskih vasij čisto prenapolnjeno. Vsi so okoli misijonskega križa zbrani in molijo glasno rožni venec. Strah in groza se vidi na vseh obrazih. Vzrok tega nenavadnega obnašanja je vest, katero so nekateri bežeči zamorci pred nekoliko urami očetom prinesli. Četa arabskih sužnjelovcev je ubijajoč in zažigajoč vdrla v deželo, in naredi vsakega sužnjem, kateri jim v roke pride. Kakšno strašno prihodnjost pričakujejo torej tudi prebivalci misijona!

Za ta trenotek pa zdijo se tiste bojazni še prezgodnje; nobenega sužnjelovca še ni videti. Kakor kmalu se pa noč stori, izbruhne tu in tam na obzorju presvetla zarja; to so goreče vasi zamorcev, ki jih zažigajo nečloveški mohamedanci.

Prvim svitom prihodnjega dneva prikaže se prednja straža karavane, katera počasi črez bližnji breg prestopa. Umazanobeli plajšči arabskih stražnikov se ojstro razločujejo od pisanih oblek vkljenjenega zamorskega ljudstva. Ne daleč od postaje misijonske, v senci bananskega gaja si napravijo taborišče. Pri tem pogledu posvetujejo se misijonarji, ali bi napadli arabce ter rešili uboge sužnje. Pa žal Bog! naj še tako močno srce govori za takšen poskus, pamet veli „ne“! Ako bi dobri očetje le peščico vajenih evropskih borivcev imeli na razpolago, ali le majhno zalogo dobrih pušk in streliva, ne bi premišljevali dolgo, in z božjo pomočjo bi jim bila zmaga gotova. Tako pa morajo ne le okrutnost brez zapreke pustiti, temuč se še za srečne imeti, ako sami s svojimi varovanci ne postanejo rop sužnjelovcev. Strašna resnica!

Oče Jožef, eden najpogumnejših misijonarjev, svetuje tovarišem, podati se k njih načelniku, groziti njemu z jezo sultana zanzibarskega, pod čegar zaslombo stojijo k misijonu spadajoče krščanske zamorske vasi, ter skušati rešiti vsaj nekatere teh nesrečnikov, ki so padli v njegove roke. Predlog se sprejme in oče Jožef se poda v taborišče.

Osman, načelnik Arabcev, sprejme misijonarja z zasmehujočim zaničevanjem.

„Vas in vaše poverjenike pustimo ta ča pri miru“, odgovori njemu z mrzlim smehljanjem. „Bodi s tem zadovoljen in ne skrbi zavolj tega, kar se zunaj misijona godi“.

„Nahajajo se pa tudi mnogi naši nekdanji gojenci in novo-krščeni med vašimi sužnji. Saj tiste vrni!“

„Ako jih meni dobro plačaš, bom morebiti privolil!“

Ubozega misijonarja so zadele te besede kakor sunec bodala. Denarna sredstva, s katerimi je misijon razpolagal bila so jako neznatna. In ali se ne podpira z odkupom sužnjev še več lakomnost Arabcev? Nasilno odvzetje bi nilo tu edino pravo.

Glasno žalostno vpitje je v tem trenutku zadonelo na ušesa se obotavljajočega misijonarja.

Oče! Oče! Oprostite nas! Odkupite uas! Bili ste zmirom tako ljubeznjivi, tako dobri do nas! Bodite tudi sedaj!“ Tako so prosili jetniki, kekar so zaslišali predlog krutega glavarja.

Misijonar se je obrnil, stisnil je solzo v svojem očesu. Vsi pomisleki so mu zdaj izginili pri pogledu na takšen srclomen položaj. Eden zamorski deček za drugim, ena zamorska deklica za drugo prešla je v posestvo dobrega očeta; in prav z veseljem razvezaval je vezi ubogim odkupljenim.

(*Dalje sledi.*)

Kratka misijonska poročila.

Postaja sv. Petra Klaverja v Miruru. Velečastiti o. Bäcker, iz Jezusove družbe, nam piše 23. jul. 1906 sledeče: „Ker so razmere za našo postajo zelo ugodne, gledam z velikim veseljem v njeno bodočnost, kakoršno se pri mnogih družih naselbinah ne bo dobilo. Zdaj se je že dogovorilo in odločilo, da dobimo tudi tukaj, v tako odaljenim kraju Afrike, misijonske sestre. Tudi mi so že ukazali, da naj priskrbim poslopje in sploh vse, kar je za sestre in dekliški zavod potrebno. Upam da se bode do prihodnje spomladi toliko pripravilo, da bomo zamogli sprejeti sestre, ki bodo prišle z Borome ali skozi Boromo, že

meseca maja prihodnjega leta. Kako se bomo veselili videti uresničene želje bivših misijonarjev zlasti blagopokojnega o. Menyharth-a. V naše veliko veselje in tolažbo so se ustanovile razne podružne postaje, kjer katehisti vsak dan podučujejo katehume u krščanskem nauku, se razume pod našim nadzorstvom. Dosedaj imamo štiri take podružnice, ki so 1½, do 4 ure od osrednje naselbine oddaljene; upam, da urtanovimo v kratkem še mnogo družih in jih preskrbimo z dobrimi, zanesljivimi katehisti.

Vse to je lepo, ali rabi se časa, zdravja in pa denarja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Od 1. do 31. grudna 1906.

a). V denarju:

Za afriške misijone: Andrej Vales 2 K, po Janezu Jenčič 2 K, 20 v.; Marija Jazbec 2 K; M. Jazbec nabrala 1 K; J. Bastjančič nabrala 2 K; Preč. gospod Superior O. Javšovec 3 K; po R. Miklavčič 40 v.; M. Bitežnik 1 K, 50 v.; po Francu Nastran 8 K; Franc Tesnar 5 K; po M. Rozman od M. Žbirka 6 K; M. Režen 1 K, M. Kos 1 K; Franc Cimerman 1 K; Janez Novak 1 K; F. Bergant 1 K, 50 v.; po M. Malle 10 K, 60 v.; vlč. g. župnik Dernovšek 8 K; J. Esih 1 K; M. Kavčič 1 K; vlč. g. župnik Lubej 2 K; M. Volave 5 K.

Za sv. maše: Ivana Bahar 4 K; po Janezu Jenčič 50 K; Ana Wurzer 4 K, Martin Kot 2 K; M. Rozman 2 K; po M. Malle 10 K.

Za stradalce: Vlč. g. župnik Prešernič 3 K; vlč. gospod Dernovšek 7 K, 20 v.

Za poganke otrok: Po Francu Nastran od Pavline Ullrich za enega zamorskega dečka, ki se naj krsti na imé Pavel Ullrich 20 K, Ursula Bertančelj za enega zamorskega dečka, ki se naj krsti na imé Franc 20 K.

Za kruh sv. Antona: Bl. Sedminek 1 K; po Janezu Žnidaršič 13 K, 74 v.; Angela Zupan 8 K; Alojzija Udrih 2 K; po Francu Kupčič od Ane Petrič 4 K; Liza Stander 3 K; Franc Logar 3 K; Lovrenc Rahle 1 K; Ana Wurzer 2 K; vlč. g. župnik Kunstelj 1 K; Martin Kot 17 K, 70 v.; po Rozaliji Miklavčič od Antonije Mihlič 1 K; nabrala Fr. Zore 7 K, 13 v.; Katarina Juhart 4 K; po Mariji Brenčič 1 K, 20 v.; vlč. g. župnik Šelih 20 K; po M. Rozman 5 K, 4 v.; po M. Malle 13 K, 90 v.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Janez Žnidaršič 5 K, 61 v.; Ana Sernak 10 K; Marija Brenčič 2 K, 96 v.; Ivana Bari 8 K, 80 v.; Franciška Končan 5 K, 86 v.; M. Malle 5 K; po vlč. g. župniku Dernovšek 2 K, 40 v.

Za Palotince: Za cerkev brezmadežnega Spočetja v Ikasu: Peter Trebec 1 K.

Za Klaverjevo družbo: Po Rozaliji Miklavčič od neimenovane 10 K; nabralo Fr. Zore 4 K, 30 v.; povspeševalni prinosi: Albina Zotter 3 K; vlč. g. dekan Kunstelj 2 K; Jožef Cigon 3 K; Anton Kožič 3 K; C. K. 2 K; Franc Nastran 2 K; vlč. g. župnik Koscs 2 K; K. Kot 2 K; Janez Cotar 3 K; vlč. župnik Žugelj 2 K.

Skupna svota: 380 K 04 vin.

b). V predmetih:

Katerina Mladinič: znamke.

Nabirajte poštne znamke v prid afriških misijonov!

Dobro sredstvo, s katerim ubogim afrikanskim misijonom lahko pomagamo in sodelujemo pri razširjanju vere med pagani je namreč nabiranje že rabljenih poštних znamk. Prodamo take znamke in pošiljamo pridobljeni denar najpotrebnejšim misijonarjem da rešijo mnogo duš.

Vsako znamko, ki je dobra, se lahko nabira: tuje so seveda večje vrednosti kakor inozemske: stare zopet več vredne kakor nove, čim starejša je znamka tem večje vrednosti je.

Znamke naj se nikar ne odlepijo od pisma temveč naj se varljivo izstrižejo tako, da se ne pokvari njih rob in pusti naj se še nekoliko papirja okoli. Znamke, ki niso prilepljene temveč vtisnjenе naj se pošlejo tako, brez da se jih izstriže. Ne zvezi istih skupaj; samo stare in nenavadne naj se odločijo od drugih in dajo v poseben zavitek. Kdor želi poslati malo število znamk stori najboljšo, da jih pošlje kot vzorec brez vrednosti.

Družba sv. Petra Klaverja toplo priporoča nabiranje znamk in prosi naj se ji pošilja na sledeči naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Trst, Via Fontanone 4.

Častilci sv. Petra Klaverja

posebno vi manj premožni

pristopite vsi

k „Vinarju sv. Petra Klaverja za Afriko“.

Ne milijoni bogatinov, temveč vinarji revežev
vzdržujejo misijone.

Mesečni prispevek: 5 vinarjev.

Vsak udeležnik sprejme lepo podobico in blagoslovljeno
svetince sv. Petra Klaverja.

Kdor pridobi 20 udeležnikov, nabira mesečne prispevke
in jih pošilja družbi sv. Petra Klaverja, je imenovan (a) za

== nabiralca (nabiralko). ==

Nabiralci morejo zadobiti vse odpustke podeljene družbi
sv. Petra Klaverja. Udeležitelj sploh so deležni svetih maš,
oziroma sv. obhajil in molitev po tej družbi podpiranih,
misijonarjev, misijonskih sester, kakor tudi pokristjanjenih
zamorcev.

Natančneje se poizvè v posebnih pravilih. Zahteva naj se
jih od družbe sv. Petra Klaverja, Trst, Via Fontanone 4, in
Ljubljana, Frančiškanske ulice 8.